

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
πρέπει πάντα νὰ θυμῶν,
ὦ γαργάλισμα τῶν νέων,
τῶν γερόντων καθαρῶν.

Γιὰ σὲ χάσκουν μεγαλεῖα,
γιὰ σὲ δάρνυ καὶ τιμῆ,
κί' ἀποθῆωσις τελεία
καὶ πολὺχρυστοὶ βωμοί.

Ἐδῶ μέγα, ποῦ τιμοῦν κάθε ψεύτικη μογογιὰ,
ὅποιος δὲν φορεῖ μαγιῶ πιάνει δυνατὴ μαγιὰ,
καὶ γασκόντων ψάλλει σμῆνος:
τοῦ δεκθόντρου μας τὸν γυιῶ,
πῶς ἐπρόκοψε κί' ἐκείνος
δίχως νὰ φορῆ μαγιῶ.

Τὸν Ρωμηῶ, τὸν πρῶτο χάχα,
γυμνοὶ Βάκχοι τὸν κερνοῦν,
κί' οἱ ξεβρακῶτοι μονάχα
'στὸ Ρωμαϊκὸ περνοῦν.

Κί' ἀπορῶν ὁ κόσμος μένει
πῶς ὀλίγοι βρακωμένοι
προσκυνοῦν τοὺς ξεβρακῶτους
καὶ τοὺς βάζουν εἰς πρῶτους.

Φτοῦ 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλο,
φτοῦ σὲ κάθε μακακαῶ,
τὸ μαγιῶ κί' ἐγὼ θὰ βγάλω
νὰ προκόψω μὲ χάρα.

Κλέη νὰ παπαγαλιζῶ,
νὰ μοῦ στήνουν προτομάς,
κί' ὀλοένα νὰ γραλιζῶ
σὰν βρεγμένους μουσαμάς.

Ἡ Μῆς ἢ Δούγκαν Ἀγγλιστὶ πρὸς τὸ κοινὸν λαλεῖ
κί' ὁ λόγος ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ Φασουλιῆ.

Δ.—Δεῦ τοῦ φρόμ μὲ μᾶθὺ μίλκ—πέιλ νιοῦ,
ὡ οὐτὲ μᾶθὺ οὐτὲ μίλκ αἰ ντριού.

Φ.—Αὐτὸ δηλοῖ πῶς ἔρωτα μὲ τὰς Ἀθήνας ἔχει,
πρὸ πάντων μὲ τὸν οὐρανὸ, ποῦ λύσσαζε νὰ βρέχη.

Δ.—Μᾶθὺ οὐδερ' ἔς γχόν ττού, φρόμ δὴ φόλντ,
χί χέντ εἰς φλις ἐς μπράττ ἐς γχόλντ.

Φ.—Αὐτὸ σημαίνει, κύριοι, τὰρναχ τοῦ Ντεληγάνν,
ποῦ κατ' αὐτάς τοῦ 'ξέφυγαν καμπόσ' ἀπὸ τὴν στάνη.

Δ.—Ὁ ποῦκαρ θίγξ, ὁ ποῦκαρ θίγξ!

Φ.— ————— Σημαίνει δηλονότι
πῶς κατ' αὐτάς τοῦ 'πῆρνε καὶ τὸν Καναβαριῶτη.

Δ.—Σὸ μᾶθὺ λίτλ λάμψ δέυ τοῦκ
φλέξ ὅβ κίντε φρόμ 'νίντ μᾶθὺ κρούκ

Φ.—Αὐτὸ σημαίνει, κύριοι, πῶς τοῦκα κί' ἀπ' ἀρχῆς
θὰ 'δοῦμε νέων ἐκλόγων ἡμέρας εὐτυχεῖς.

Δ.—Τοῦ δὴ χίλς δὴ κλέφτες κέιμ
στὴλίγκ χόρσες οὐκ' ἔδαρ γκέιμ.

Φ.—Αὐτὸ σημαίνει, κύριοι, τὴν κλάρα ποῦ τὴν πῆς,
κί' ὁ γέρος πῶς τὴν ἐπαθε καὶ 'στὰς ἐπιτροπὰς.

Δ.—Ὁ δέκαρ δέκαρ δέυ γκό, δέυ γκό, δέυ ὁ γχόν.

Φ.—Τοὺς Σκαρπινάτους 'ψήρισε κί' ἡ στάνη τῶν μουγγῶν.

Δ.— ————— Ὁ ποῦκαρ θίγξ, ὁ ποῦκαρ θίγξ.

Φ.— ————— Ὁ γέρος εἶνε μία Σφίγξ.

Δ.— ————— Φρόμ ζοῦτ μαῦ.

Φ.— ————— Κάτι βρωμαίε.

Δ.— ————— Χάντ δέυ τοῦκ ἰτ ττού.

Φ.— ————— Σὰν ποδι Βουλευτοῦ.

Δ.—Μπᾶτ νοχόρσες, νίντ δέυ φαίντ
ἐντ χόρς ὅφ σίλδερ ὡν χίς χάιντ.

Φ.—Λέει πῶς αὐτὸ τὸ κράτος 'μοιάζει μὲ τοῦ Χόρν τὰ μέρη,
Περικλέτο γασομέρη.
Λέει κάμποσα φιλά
πῶς ἐβγάλαν οἱ χοροί,
κί' ἂν δὲν εἶναι καὶ πολλὰ
λέει πῶς μᾶς συγχωρεῖ.

Λέει πῶς ἂν δὲν ἦτανε Μίς Ἀμερικανὶς
βεβαίως δὲν θὰ 'πῆγαινε νὰ τὴν ἰδῆ κανεῖς.

Λέει πῶς καίτοι οἱ χοροί,
λέει πῶς τὴν ἀνχωρεῖ.

Πῶς θὰ μᾶς ἔχη, κύριοι, μὲς 'στῆς καρδιάς τὰ βῆθη,
πῶς πάντοτε θὰ λαχταρῶ τῆς δάφνης μας κλαδί,
μὰ πέρνει καὶ Ρωμηῶποῦλα μαζὶ τῆς νὰ τὰ μᾶθη
πῶς νὰ χορεύουν τοὺς φαλμοῦς καὶ τὸ πᾶ βου γὰ δὶ.
Δ.—Ὁ ποῦκαρ θίγξ, ὁ ποῦκαρ θίγξ, ὁ λίτλ οὐέδαρ μᾶν.
Φ.—Αὐτὸ δηλοῖ πῶς σκέπτεται νὰ ξαναλθῆ τὸν Μᾶνη.

Τὸ Ἐσκουστὸ Σικάγο μὲς 'στὴν ὁδὸν Αἰόλου
τοῦ Θῆτ' Ἀνωποπούλου τὸν κόσμον κατακτᾶ...
κάλτσαις γιὰ κάθε ποδι καὶ κάλτσαις τοῦ δεκθόλου,
καὶ πλούσιον εἰς εἶδη ποικίλα καὶ πλεκτά,
ζιλέδες, κασκοραδέες, φανέλαις, ἐσωφόρα,
κί' ἕλα μαζὶ καὶ χόρσα,
κί' ἔμπρὸς εἰς τὸ Σικάγο καὶ 'στὴν Ἀμερικὴ
κί' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἔχουν νὰ βάλουνε βρακί.

Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη, λογογράφου μας ἀκλίμου
κί' ἐν τοῖς μάλιστα δοκίμου,
γλαφυρῶν Διηγημάτων κί' ἄλλο τεύχος βῆγχε τῶρα
κί' εἶναι δῶρον ἐκ τῶν πρώτων στῆς Πρωτοχρονιάς τὰ δῶρα.